

ראשם בכוחל בהתקפות-נפל שנועדו לכשלו

פחד שאחו תמיד בפושטים צריים אחרי שהתגלו: שלא יצליחו לחצות את התעלה. לכן מהירו לחזור אל הסירות. אולם כני לחצות את אלף המטרים בערך שהפרידו בינם לבין הסירות היו המצרים חייבים לעבור בשטח שהיה נתון כולו באש.

אש הארטילריה הישראלית, שקודם ירתה אל מעבר לתעלה, כחנה אל שטח הנחיתה של המצרים. הם היו צריכים לחצות דונם של אש, התבטא אחד מחילי המעוז.

הטנקים שחשו לעזרת המעוז לא נתקעו במקומם. הם החלו לרדוף אחרי המצרים הנסוגים בבהלה עד לשפת התעלה. כשהגיעו לשם הסתבר כי מרבית הסירות כבר חצו את התעלה. אבל שלוש סירות עוד היו באמצעה. אחת מהן היתה מלאה חיילים. כל שלוש הסירות נפגעו באש הטנקים.

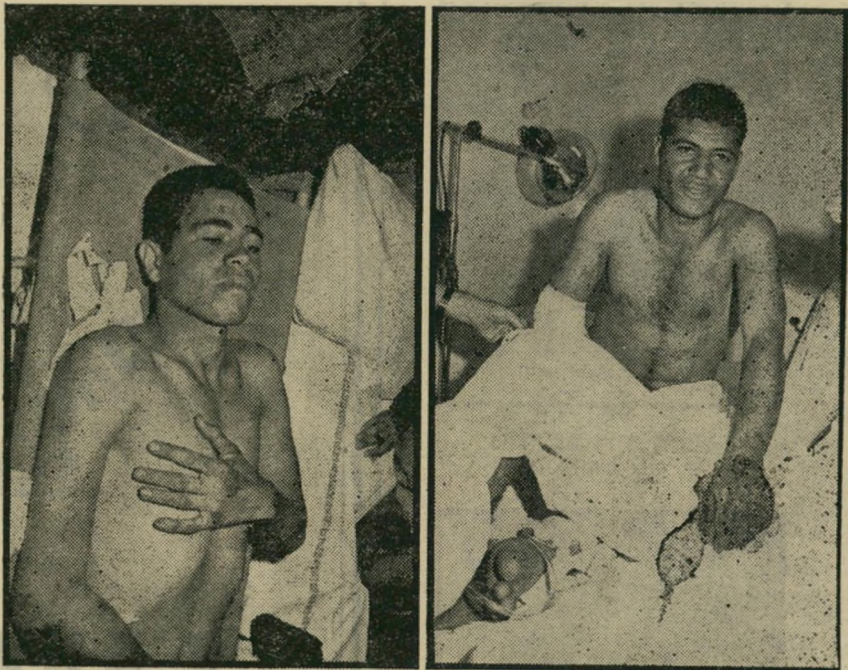
בסריקה שנערכה, התגלו שמונה חיילים מצריים. חמישה מהם היו הרוגים. שלושה היו סצועים. הם נאספו והוחשו לבית-חר לים ישראלי, שם קיבלו מיד טיפול רפואי. אחד מהם נפטר מפצעיו. אף אחד משמונה המצרים לא היה קצין. הקצינים המצריים שהיו בכוח הפושט ברחו הראשונים, הצלי-

לפשוט על מעווי צה"ל בתעלה. שני הנסיך-נות שעשו בחודש יולי, אחד שהצליח ואחד שנכשל, לימדו אותם או שתקפת מעוז בתעלה כמוה כהסתחת ראש בקיר. גם כשיטה על המוצב בפורט תאופיק, זו הנחשבת כהצלחה, לא העזו הפושטים לתקוף את המעוז, תקפו רק את הטנקים שחננו בחוף.

בשלושה חודשים אלה הם לא הפסיקו את חציית התעלה ואת החזירות לחוף המזרחי שלה. אבל חזירות אלה נעשו דרך שטחי ההפקר שבין המעוזים, והיו מיועדות למטרות חבלה בלבד.

אין ספק שמאז הפשיטה המשוריינת של צה"ל לחוף המערבי של מיסרן סואץ לפני חודש, ששיטה שחוללה זעזועים עמוקים לא רק בצמרת השלטון המצרי אלא בעיקר בצבא המצרי, היו המצרים זקוקים למבצע של יוקרה. הרמטכ"ל המצרי החדש, שמונה במר-קומו של זה שפוטר אחרי הפשיטה של צה"ל, חייב היה להוכיח לצבא ולנאצר, כי הוא מסוגל להצליח.

לגבי המצרים הצלחה פירושה מבצע שיגרום מקסימום של אבידות לצה"ל. אחרי שוכנח כי הפשיטות האויריות שלו אינן יעילות, תור הרמטכ"ל החדש לשיטות של

פצועים שניים מחיילי כוח הפשיטה המצרי שנפצעו בעת ההתקפה, נשארו בשטח ונלקחו בשבי בידי חיילי המעוז אותו התכוונו לתקוף. שניהם צולמו בעת שקיבלו טיפול רפואי. הפצוע השלישי שנמצא (ראה עשר) נפטר מפצעיו.

ההרוגים ארבע גהיות מתוך חמש הגהיות של החיילים המצריים שנמצאו ליד המעוז אחרי שהתקפתם נהדפה. הפעם לא היו הפושטים לבושים בבגדים המנומרים של אנשי קומנדו וכפי שניתן להיווכח מהתמונה נעלו נעלי בד עם סוליות גומי.

קודמיו. הוא נפל לבור שכרה בעצמו. לא רק שחייליו לא הצליחו לבצע את המבצע שהוטל עליהם, אלא שהשאירו בשטח כ-10% מחייליהם עוד בסרם שהספיקו להכנס לקרב בכלל.

אולם ספק אם המצרים ילמדו גם הפעם את הלקח. הם זקוקים למבצעים מוצלחים, המחיר לא חסוב. ולפי כל הסימנים הם יגישו ליוזמה

במדינה

העם בית המשפט וספר ההיסטוריה

לפי כל ההכנות, היה משפטו של דניס מייקל רוהן צריך להיות המאורע המרכזי של אירועי השבוע, אם לא של תקופה ארוכה עוד יותר.

בתיק התביעה היתה מונחת הודאתו ה-סנסציונית של האוסטרלי התימהוני, אותה מסר במשטרה אחרי מעצרו: "גיליתי בספר זכריה פסוק האומר כי אלוהים יבחר בי מישהו לבנות את בית המיבנה. החלטתי שהאל בחר בי לבנות מיבנה זה, וכדי להוכיח שאני הנבחר עלי להרוס את ה-מיבנה..."

המאורעות שהפריעו. ייתכן, כי בי ימים כתיקונו, אומנם היה משפט זה מס' עיר את דעת-הקהל יום אחרי יום. אלא שהתעניינותו של הישראלי הממוצע היתה רחוקה מאוד מספחי השריפה של מיסגד אל-אקצה. הארץ, למשל, דחקה את הסיפור לעמוד הרביעי שלו.

על העמודים הקודמים התחרו ידיעות כמו: פצצה בשוק הירקות של עפולה הרגה ישיש, פצצה 29 איש.

גולדה מאיר חזרה ממסעה בארה"ב. 10 חיילים נפצעו בחילופי-אש בתעלה. המשפט הגדול לא הצליח לרתק לא רק בגלל מאורעות אחרים. הוא חדל לעניין, כי בניגוד למשפט רגיל — לא המתין כימעט איש להחלפת השופטים כדי לחרוץ בעצמו את הדין.

בישראל קיבלה דעת-הקהל את דין העובד דות הידועות; בעולם המוסלמי פסקו את ההיפך. השאלה היתה: איך יירשם המאורע בספרי דברי-הימים? וספרים אלה, כידוע, אינם תמיד מושפעים מספקי-דין.

מנגנון

ביזבז בצמרת

יוסף אלמוגי סקר את לישכתו החדשה. זה עתה זכה להיכנס לתפקידו כשר-העבור, דה, במקומו של יגאל אלון, ופקידו ליש' כת-השר בתל-אביב היו ערוכים למלא את מישאלותיו של הבוס החדש.

הם ידעו, שאלמוגי יחליף מספר אנשים: יזיו פקיד בכיר כדי להכניס את איש-אמונו; ירחיק מוכיר זה או אחר כדי להרכיב צוות עוזרים מתאים לו. אבל הם לא העלו על דעתם את כל השינויים שאלמוגי יבצע.

כאשר הודיע השר החדש מה בכונתו לשנות — הסתבר שהכונת אינה רק ל-החלפת אנשים.

לישכת-השר שוכנת כמעט מיום קום המדינה בחילה בת קומותיים, ברחוב ד' מספר 19 בקרייה בתל-אביב. ישבו בה שרי-העבודה מרכזי נמיר וגיורא יוספסל, יגאל אלון ואפילו גולדה מאיר.

אבל מה שהיה טוב בשביל קודמיו, לא

אלמוגי אל חסוב המיקום

רוהן ופרקליטו

לא חסובות העובדות

סיפק את אלמוגי. הוא ציווה להחליף את הריהוט של הלישכה. אי אפשר לחדא מה הסכום המדוייק שעלו שינויים אלה, אך פקיד בכיר מאוד במשרד-העבודה אמר: "זה עלה בסביבות 30 אלף ל"י."

מה הם 30 אלף ל"י, כדי לתת לשר-העבודה הרגשה של נוחות, שתאפשר לו לבצע ביעילות את תפקידו החיוני? ביחוד שתפקיד זה, אם מבצעים אותו בתקיפות, יכול לחסוך מיליונים לקופת המדינה? כי טעימים כמו הקפאת שכר העובדים והוצאת צהרית-תוק נגד דורים הדורשים תוספת דמי-שתיה לשכרם.

גם קצת יוקרה. לא עברו אלא חודש דשים מעטים, והסתבר כי דבקו של השר אלמוגי בעקרונות החיסכון והיעילות אינה יודעת גבול. הלישכה המחודשת לא היתה מספיק יעילה בשבילו.

על כן יצאה לפתע הודעה מדהימה: ה-שר אלמוגי יעבור ללישכה החדשה. שוב לא תישכון זו בחילה מימי המושבה זגרי-מנית שרוגה, אלא בסמל המודרניזציה והי-פאר: בגורד-השחקים מיגדל שלום.

זה כבר לא עניין רק של ייעול ותנאי-עבודה נאותים; יש גם עניין של יוקרה. כי כמה נופל שר-העבודה משר-הקליטה, ש-רכש לעצמו שורת חדרים בבניין אל-על, או משרי הפנים, התחבורה והתיירות, ש-גם להם יש לישכות נוצצות במיגדל שלום.

אומנם לא נעים, שרק לפני חודשים מע-טים הוציא כל כך הרבה כסף כדי להת-אים את הלישכה הישנה ליעודה החדש. אבל שיקולי היעילות חייבים בכל זאת לעמוד מעל לשאלה של כמה רבבות לירות.

"הוועדה דרשה..." כתב העולם הזה, שפנה אל דובר משרד-העבודה, ובי-קש ממנו להסביר מה דוחף את השר ל-החליף את לישכתו, אחרי שטרם והשקיע כסף בשיפוץ הלישכה הקודמת, קיבל את ההסבר הבא:

"השר לא רש את החלטת הלישכה. ה-ועדה העוסקת במשרדי הממשלה היא ש-החליטה זאת. במשרדי לישכת-השר מת-כ-נגים לשכך את משרדי המכון להכשרת ה-דסאים, טכנאים ועובדים אקדמיים אחרים, מכוון ששכן עד כה במקום קטן בבית ה-סמוך והתפתח בצורה שחייבה להגדיל את מקום מישכנו.

"משרדי ממשלה רבים הועברו מהקרייה לבניינים מודרניים, ולכן העברת לישכת-השר היא נורמאלית. במיגדל שלום שוכנים כמה משרדי ממשלה, והלישכה החדשה לא תעלה בגודלה על הישנה. העברה תעלה בערך 6000 עד 7000 ל"י."

אבל דבר אחד קשה היה לדובר להסביר: איך לוקח על עצמו שר כלשהו את האח-ריות להוציא סכומי-כסף להכנת לישכה חדשה, לפי טעמו האישי — דוחק חודש לסני הבחירות? הרי אחרי בחירות אלה, יכול להיבחר עסקן אחר שיהיה שר-העבו-דה. האם רשאי יוסף אלמוגי לאכוף את טעמו על השר החדש?

ואילו אלמוגי, אשר בדדאי יירש לישכה של מישהו אחר — האם יתן שוב הוראה לחפש לו משרד חדש, בה יוכל להתקין לישכה לפי טעמו?